

запропонувати іншим студентам задати запитання тому хто відповідає, щодо  
Блеми задачі, або запропонувати змінити чи доповнити умову задачі.  
Е н: іадач оцінює роботу усіх з^чаеників обговорення.

Студенти у ході вирішення ситуаційних завдань, демонструють уміння  
застосовувати вивчений теоретичний матеріал, краще розуміють значення  
окремих властивостей мікроорганізмів, засвоюють алгоритми лабораторного  
дослідження, вибору того чи іншого виду профілактики інфекційного  
захворювання. Наприкінці вивчення модулів «спеціальна бактеріологія» та  
«спеціальна вірусологія», студенти з цікавістю розігрують ситуаційні задачі у  
ролях: лікар-інфекціоніст, лікар-епідеміолог, лікар-лаборант, пацієнт.

Ситуаційні задачі мають бути обов'язковими методами контролю  
стивності роботи студентів, адже в процесі розв'язування реальних  
\_їй, складаються умови для активного розвитку професійного мислення  
сучасного фахівця.

## **ДО 150 РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДАНИЛА КИРИЛЛОВИЧА ЗАБОЛОТНОГО**

**О.О. Бліндер, І.Й. Сидорчук, І.П. Бурденюк**

*Кафедра мікробіології та вірусології*

*Вищий державний навчальний заклад України*

*«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці*

У 2016 році виповнюється 150 років від дня народження видатного  
українського вченого мікробіолога, епідеміолога, дійсного члена Академії  
наук СРСР. першого президента Всеукраїнської Академії наук Данила Кири-  
ича Заболотного, Його життєвий шлях був не легким, але яскравим,  
• *т* -гний значними результатами його невтомної праці, і гідний світлої

Народився Д.К. Заболотний 16 грудня 1866 року у родині селянина  
Чоботарка Подільської губернії (зараз Заболотне, Вінницької області).  
~я смерті батька переїздить до Ростова-на-Дону, а потім до Одеси, де  
родичів і навчається. Після закінчення гімназії вступив на при-  
родничий факультет Новоросійського університету (м. Одеса), звідки за  
кілька місяців до закінчення, був виключений за участь у студентській  
сходці. Після звільнення з ув'язнення, працював на Одеській бактеріологічній  
станції на запрошення свого колишнього викладача Я.Ю. Бардаха. У  
1891 році склав екстерном державні экзамені у Новоросійському універ-  
ситеті на ступінь магістра природничих наук та вступив на третій курс  
ічного факультету Київського університету. Наступного року, працюючи  
їід керівництвом професора В.В. Підвисоцького на кафедрі загальної  
іатології, опублікував праці по фосфоресценції одеських лиманів за  
льтатами робіт проведених на Одеській бактеріологічній станції.

Після закінчення медичного університету працює епідеміологом у  
тапі-Подільському. Тут, лише за рік, молодий лікар працює на епідеміях  
та дифтерії, випробовує на собі ефективність протидифтерійної

сироватки, створює бактеріологічну лабораторію. Наступного року Д.К. Заболотний повертається до Києва, де починає військову службу полковим лікарем, а потім стає керівником заразним відділенням та лабораторією Київського окружного військового госпіталю.

У 1897 р. у складі експедиції під керівництвом В.К. Високовича для вивчення епідемії чуми, що спалахнула в Індії, від'їжджає до Бомбея. Продовжує вивчення шляхів перенесення чуми на Аравійському півострові. Наприкінці цього ж року на запрошення П. Мечнікова для наукової обробки зібраного матеріалу вирушає до Пастерівського інституту в Парижі.

У 1898 р. Д.К. Заболотний працює в Пастерівському інституті. Бере участь в експедиції до Монголії та Китаю, де вивчає ендемічні вогнища чуми. За вклад у науку, він був нагороджений президентом Франції найвищою відзнакою за цивільні заслуги - орденом Почесного легіону. Того ж року Д.К. Заболотного обирають керівником кафедри медичної бактеріології Жіночого медичного інституту у Петербурзі. Він стає засновником першої в Росії самостійної кафедри медичної мікробіології при інституті. Продовжує вивчати епідеміологію чуми. Першим висловлює гіпотезу про роль гризунів як хранителів чумних бактерій у природі. Працює в експедиціях по Персії (зараз Іран), Аравії, Месопотамії, Шотландії, Португалії, Марокко і, звичайно, Росії.

У 1903р. виходять у світ лекції Д.К. Заболотного «Основи загальної мікробіології», прочитані у Жіночому медичного інституті. І цього ж року вчений починає працювати у відділі загальної мікробіології Інституту експериментальної медицини під керівництвом СМ. Виноградського. Започатковує новий напрямок наукових досліджень з питань сифілісу. За результатами своїх робіт на цю тему в 1908 р. захищає дисертацію на ступінь доктора медицини.

У 1910 р. через посилення захворювань в Україні (Катеринослав, Херсон, Ростов-на-Дону, Київ) знову значне місце у дослідженнях Д.К.Заболотного займає холера.

У 1913 р. вчений очолює дослідницький загін Інституту експериментальної медицини для вивчення причин ендемічності чуми на південному сході Росії. Організовує перші в історії медицини протичумні лабораторії. З початком першої світової війни зайнятий - організацією боротьби з епідеміями на Галичанському, Західному, Східному, Кавказькому фронтах.

У 1919 р. Данило Кирилович переїжджає до Одеси, де його призначають першим ректором медичного інституту. Тут він розгортає роботу з боротьби із висипним тифом: організовує і очолює комісію з вивчення інфекції, організовує першу кафедру епідеміології. Саме від висипного тифу у 1918 р. померла вірна супутниця вченого, друг і порадник дружина Людмила Радецька-Заболотна.

З 1923 р. Д.К. Заболотного переводять на роботу в систему Академії наук СРСР. А від 1926р. - він був дійсним її членом.

Вчений багато зробив у вивченні та трактуванні ролі мікробіологічного чинника, біологічних властивостей збудників різних захворювань у виникненні, розвитку та згасанні епідемій, що і принесло йому світове визнання. У 1928 р. він взяв участь у Міжнародному серологічному конгресі у Копенгагені. У цьому ж році переїздить до Києва, у зв'язку з обранням президентом Всеукраїнської Академії наук, у складі якої заснував Інститут мікробіології та епідеміології.

Помер великий вчений 15 грудня 1929 р. На сьогодні його ім'я носить один із найбільших наукових центрів України - Інститут мікробіології та вірусології імені Д.К.Заболотного НАН України, Вінницький медичний коледж, рідне село, вулиця в Одесі. Колектив кафедри мікробіології та вірусології Буковинського державного медичного університету пишається тим, що в період з 1947 по 1955 рр. цю кафедру очолював гідний учень Д.К.Заболотного, вчений зі світовим іменем Георгій Платонович Калина. Нехай усім нам дороговказом будуть останні слова Данила Кириловича: «Діти мої дорогі, любіть науку і правду».

## **ФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК У СТУДЕНТІВ**

**О.І. Боднарюк**

*Кафедра акушерства та гінекології*

*Вищий державний навчальний заклад України*

*«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці*

В умовах реформування вищої освіти та системи охорони здоров'я в Україні збільшується потреба вдосконалення медичної освіти.

Під час вивчення клінічних дисциплін студенти знайомляться з різними нозологічними формами захворювань, їх клінічними проявами, принципами лікування, догляду та профілактики, оволодівають навиками обстеження пацієнта та надання невідкладної допомоги. Майбутню медсестру готуємо так, щоб вона могла забезпечити оптимальні санітарно-гігієнічні умови у приміщенні, де знаходиться хворий, забезпечити особисту гігієну хворого, лікувальне харчування, проведення належного диференційованого догляду за хворими, динамічного спостереження та оцінки стану пацієнта. Також нам необхідно навчити студентів досконалому володінню маніпуляційною технікою, вмілому виконанню призначень лікаря, підготовці пацієнта та всього необхідного для діагностичних та лікувальних процедур, забору матеріалу для лабораторних досліджень .

Щоб забезпечити оволодіння студентами професійними уміннями та навичками, необхідно розв'язати ряд теоретичних і практичних проблем, зокрема, удосконалення процесу їх формування. Цій проблемі педагогічна наука і практика приділяє значну увагу. За останні роки в літературі з'явилося чимало цікавих ідей і концепцій, спрямованих на всебічний розвиток особистості кожного студента, його пізнавальних умінь та навиків. У педагогічному арсеналі викладачів з'являється все більше засобів та прийомів проблемного навчання, алгоритмізації та ін.